

Nắng Xuân Vàng Phai

Bùi Kim Chi

"Ngoài trời bao la xinh tươi
bao cô gái đẹp cười trông xinh như hoa.
Lập lòe tà áo xanh xanh
che bông tím vàng đẹp hơn tiên nga..."

...
Một bài ca đón chào mừng hòa theo tiếng pháo đì đùng.
Mừng xuân nay đã về rồi và đông đã tàn qua.
Ngập trời bao tiếng chào mừng nàng xuân đã về rồi.
Về gieo bao thắm tươi vui lòng ta thấy yêu đời...
Xuân đã về... Xuân đã về..."

Khúc nhạc xuân diu dặt, tươi vui, rộn rã đang dẫn hồn tôi đến với những ý tưởng dễ thương, đáng yêu trong sự chờ đợi tuyệt diệu. Tôi đang trong tâm trạng đợi chờ phút giây được gặp anh, được nhìn lại anh - người tình muôn trùng xa cách. Ngập đầy hồn tôi lúc này là cảm giác bồi hồi, rộn rã của "một người tình" dành cho "một người tình" - hạnh phúc thật đầy.

Trời nhẹ lên cao... Nắng xuân nhảy múa điệu dàng trên từng khóm hoa, luống cỏ trong vườn. Ngõ vườn đẹp, cổ kính của mấy chục năm trước vẫn còn đây. Vẫn hoa, vẫn lá khoe sắc reo vui dưới nắng xuân. Tôi bâng khuâng nhìn hoa và nắng lao xao trong vườn. Tôi mỉm cười. Nắng khiêu vũ. Những bước nhảy nắng xoay lướt uyển chuyển, có lúc thật cuồng nhiệt rồi đột nhiên dịu dàng ngả người theo làn gió nhẹ, mềm mại, yêu thương. Hồn nhạc hòa trong gió xuân hây hây quyện vào nắng ấm cùng với hương và sắc hoa vẽ nên một bức tranh xuân tươi vui, rộn ràng như lòng tôi đang vui, đang háo hức tưởng tượng phút giây được gặp anh... Hân hoan tôi rời nhà đến điểm hẹn.

Điểm hẹn của chúng tôi là quán cà phê có cái tên buồn nhưng dễ thương "Đấng"- nơi mà hai mươi năm trước anh từ già tôi ra đi. Quán vẫn đẹp và thơ mộng như ngày nào. Tôi đảo mắt tìm anh. Anh đó. Tim tôi đập liên hồi. Đưa tay làm dáng vuốt mái tóc dài một thời mê hoặc anh, tôi lặng lẽ nhìn anh lòng bồi hồi. Giọng nói anh vẫn ngọt ngào. *Em vẫn như xưa.* Tôi cười tinh nghịch nhìn anh. *Anh cũng vẫn như xưa,* tôi nói. Rồi anh nhìn tôi. Tôi nhìn anh. Đắm đuối. Mấy phút ban đầu anh và tôi chỉ ngồi... nhìn nhau. Nhạc xuân vẫn trôi lên dịu dàng, đắm thắm, ca từ tha thiết, quyến rũ:

"Gió chiều thắm vương bao nhớ nhung. Người yêu thoáng qua như giấc mộng. Vui nguồn suối mơ. Những ngày mong chờ...Hãy trả lời lòng anh mấy câu. Tình duyên với em trong kiếp nào. Xuân còn thắm tươi. Anh còn mong chờ. Ái ân kéo tàn ngày mơ..."

Anh về lúc nào? Ngập ngừng rồi anh không trả lời. *Em còn giận anh? Không, em không còn giận anh. Em chỉ thấy tiếc. Tiếc gì?* Anh hỏi tôi, giọng thật ấm. Tôi nói nhỏ vừa đủ cho anh nghe.

- Này nhá, nếu ngày ấy anh không rời Huế ra đi thì bây giờ, em nghĩ cuộc sống của anh chắc chắn có nhiều màu sắc. Anh tài hoa. Nhạc sĩ là anh, họa sĩ cũng là anh rồi anh cũng là một bác sĩ. Ba cái sĩ có trong người anh sẽ giúp anh có cuộc sống đẹp, đầy ý nghĩa, nên thơ và lãng mạn vô cùng giữa đất trời Huế.

Cầm ly cà phê đen xoay tròn trong tay, giọng anh ngậm ngùi.

- Cảm ơn em. Anh đã đánh mất cái sĩ thứ ba (mỉm cười). Thịnh thoảng anh có sáng tác nhạc còn vẽ thì thường xuyên hơn.

Như nhớ ra điều gì đó, anh vội vàng quay người sang chiếc ghế bên cạnh đưa tay lấy tấm khung hình khá lớn, mặt trước phủ một tấm giấy hoa màu tím trao cho tôi.

- Đây, anh tặng em. Tuy mấy mươi năm xa em thật. Một khoảng thời gian khá dài. Không gian cách xa với vội nhưng em luôn ở trong anh.

Tôi dạ và nhận tranh. Tôi đoán đây là một tác phẩm hội họa của anh mà người trong tranh chắc chắn là tôi - một thời Tôn nữ của riêng anh. Không hiểu tôi đoán có đúng không nhưng dự đoán của tôi là có cơ sở bởi vì ngày ấy tôi thường xuyên có mặt trong tranh của anh. Khi thì "*Thiếu nữ với hoa mai*" tặng tôi nhân dịp xuân về, khi thì "*Thơ ngây*" quà tặng sinh nhật của tôi và cũng có lúc lại là "*Nữ hoàng Cleopâtre*", có lẽ lúc đó tôi

là một Cleopâtre sắc sảo qua hình ảnh của cô đào Elizabeth Taylor dưới mắt anh. Tôi bâng khuâng nhớ về ngày ấy - thuở " *tình yêu vỡ vụn* "

Cuộc tình của tôi đẹp nhưng đầy trắc trở. Tôi, một đứa con gái đẹp của Huế với cái tên lạ, khá dễ thương - Tôn nữ La Khê. Mọi người đều nói như thế nhưng phải cái tôi " *đẹp nhưng gò má cao là gái sát phu* "; đó là lời bình phẩm " *dễ sợ* " của cái xứ Huế nhỏ bé này về tôi. Có đôi lúc tôi cảm thấy buồn và thật sự cô đơn mặc dù bên cạnh tôi vẫn có anh. Anh vẫn đi bên đời tôi dệt cho tôi những tia nắng ấm ngày xuân, thổi vào hồn tôi những làn gió thu mát mẻ dịu ngọt của Huế và cứ thế anh đã phải chịu bao điều tiếng ác độc của thiên hạ khi yêu tôi. Một lần đến chơi nhà anh, trước khi vào cửa phòng khách, tôi đã giật mình nghe lén được câu chuyện giữa mẹ anh và anh.

- Mẹ mà lấy hẳn thì đời mẹ "tiêu". Uống công mẹ đẻ con ra, nuôi con khôn lớn cực khổ con ơi!

Anh cãi lại:

- Răng mà tiêu hả mẹ ?
- Rửa mẹ không thấy gò má hẳn cao.
- Mẹ cứ cho con lấy hẳn, thử con có chết không thì biết liền...

Tiếng mẹ anh hốt hoảng:

- Ui cha, đừng, đừng nói bậy con ơi! Thôi, thôi không bàn cãi nữa. Mẹ nói không là không.

Nghe được đến đó, tai tôi ù lên, tim tôi đập mạnh và nhảy lung tung, mồ hôi vã ra. Tôi giận run người quày quả rút lui...

Một buổi chiều gió lạnh, mây vắt ngang trời màu khói hương, tôi hẹn gặp anh. Tôi trao cho anh lá thư mà suốt một đêm dài không ngủ tôi đã viết cho anh những điều mà tôi thấy cần phải nói với anh. Anh thật sự ngạc nhiên và bàng hoàng khi cầm thư của tôi trong tay. Mắt anh u hoài.

- Có chuyện gì không thể nói với anh được hay sao mà phải viết thư. Có gì quan trọng không em?
- Anh cứ đọc thư của em rồi sẽ rõ nhưng phải chờ đến tối khi bên ngoài có trăng rồi mới được đọc nghe.

Đêm hôm đó là đêm trăng 16. Suốt quãng đường dài đi bên anh tôi suy nghĩ thật nhiều. Hay là ta xa anh, tôi tự hỏi. Trong trạng thái trầm tư, mắt anh đăm đăm nhìn xuống đất. Hai đứa tôi mỗi người là một thế giới riêng. Đúng là một buổi chiều buồn. Không gian như chùng xuống trùm lên vạn vật một màu lam huyền. Con đường Hàng Đào thơ mộng tiễn chiều xuống dần dần cùng với bước chân lặng lẽ của anh và tôi. Tay bỏ túi quần. Dáng anh thật nghệ sĩ. Âm thầm, âm thầm như một cung đàn lạc điệu.

Anh là một đứa con trai hiền lành, đa tài, rất có hiếu với mẹ - trai Huế đa số là như thế thời của chúng tôi. Mẹ anh một đời tần tảo nuôi con, sau anh còn có đàn em bốn đứa đang tuổi ăn học; bà là một phụ nữ sắc sảo, lịch sự có vẻ mền mại khi tôi đến chơi nhà tuy nhiên là phụ nữ Huế bà khó chấp nhận cuộc tình của chúng tôi chỉ vì tôi có " *đôi gò má cao rửa là gái sát phu* ". Tôi thông cảm bà nhưng lòng cay đắng. Rồi một chiều xuân anh và tôi ngậm ngùi chia tay...

- Em vẫn khỏe ?
- Tôi giật mình giọng buồn xa vắng.
- Dạ, em vẫn khỏe, vẫn " *bên đường quạnh hiu* " vì " *ò má cao* ".

Rồi tôi mỉm cười ngược mắt nhìn anh cay đắng.

- Còn anh? nghe nói, vẫn " *bên đường lè bóng* " (nghe cái lương dễ sợ).

Anh xót xa gật đầu, nói nhỏ qua tai tôi.

- Chúng mình làm khổ nhau. Đúng là ngày ấy mẹ anh có nhận xét về em như thế thật, nhưng quyết định cuối cùng vẫn là anh. Chỉ tại em tự ái rồi không thêm gặp anh nữa.

Tôi nguyền yêu anh.

- Rửa không phải " *không bàn cãi nữa* ", mẹ nói không là không.
- Ủ, mẹ anh có nói thế thật nhưng em cố chấp và nóng nảy quá.

Giọng anh trầm buồn. Tôi thương quá. Không ngờ lời của mẹ anh nói tôi đã để tâm và nhớ nằm lòng, chờ có dịp là tuôn ra dù thời gian và sự việc xảy ra đã khá lâu. Không hiểu như vậy là tôi có quá đáng không nhưng suốt hai mươi năm qua tôi đã sống những tháng ngày cô đơn, khắc khoải nhìn thời gian trôi như sợi tóc dài buồn bã sợi nhớ sợi thương đau khổ vô cùng. Không hiểu trong khoảng thời gian xa tôi, anh đã nghĩ thế nào về tôi, về người con gái một thời đã cùng anh đan kết những dấu xưa đầy kỷ niệm đẹp, ngọt ngào xen lẫn đắng cay. Tôi lặng lẽ nhìn sâu vào mắt anh. Ngỡ ngàng như giấc chiêm bao. Tim tôi đang khóc. Tôi định ôm chầm lấy anh. Nhưng không. Anh đắm say nhìn tôi. Vẫn màu mắt ấy, màu của nắng ấm ngày xuân, của tờ trời

ngày hạ, của lá đổ ngày thu và của ngày đông sâu muộn như cuộc tình buồn mấy chục năm trước của anh và tôi. Anh có màu mắt đẹp, quyến rũ như mắt con gái mà một thời tôi đã say mê màu mắt ấy.

- Em vẫn nhớ và nghĩ về anh?

Tôi giật mình, giọng trầm tĩnh, dứt khoát.

- Dạ. Em có nghĩ về anh, nhớ anh, nhưng em không còn yêu anh nữa.

Giọng anh lạc đi.

- Anh không tin.

- Đó là quyền của anh.

Cả hai chúng tôi đều im lặng giữa chiều xuân băng khuâng, băng khuâng buồn và băng khuâng hoài cảm. Tôi trầm ngâm. Gió chiều xuân lành lạnh. Cái lạnh nhẹ nhẹ làm tê tái lòng người. Tôi mơ màng nhìn lên trần nhà nơi đó có vẽ cảnh chiều vàng êm ả của mùa thu Huế - mùa thu tôi đến cùng anh và cũng tại nơi này vào một chiều xuân có nắng vàng phai tôi và anh chia tay để rồi hôm nay trời cũng rải nắng vàng phai khắp nơi và... tôi gặp lại anh. Anh điu tôi ra đứng dưới cội mai lão. Một thời là chứng nhân tình yêu của chúng tôi. Tôi khóc. Cố nén cảm xúc, tôi mỉm cười chua chát, ngẩng mặt lên trời đón ngọn gió xuân thênh thang tự do mơn trớn, ve vuốt đôi gò má của tôi. Một đứa con gái hiền lành, thùy mị, một Tôn nữ nét na rồi bây giờ là một "thiếu nữ lớn tuổi" dịu dàng, đằm thắm như thế này đây thì "sát" được ai. Tôi lại mỉm cười nhủ thầm cùng anh. "*Anh yêu, mãi mãi em vẫn là người yêu của anh nhưng mong anh thông cảm, mãi mãi em sẽ không phải là người phụ nữ đi bên đời anh. Em chỉ là em gái anh thôi - người em sâu mộng.*"

Nước mắt tôi lăn dài trên má. Những giọt nước mắt ần uất âm thầm đã nhỏ giọt. Anh ơi, anh có hiểu cho em và cả những ai đó nữa vô tình hay cố ý đã khoác lên người em chiếc áo "sát phu" rồi bình thản dẫn em băng qua tuổi xuân để đến bây giờ:

"Tình xưa đã lỡ

Áo xưa đã phai màu

Tóc xưa

Giờ đã nát nhàu thời gian"

Thơ Nguyễn Phi Trinh

Bùi Kim Chi